

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.337/2023/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője (felperesi képviselő címe., eljáró kamarai jogtanácsos: felperesi képviselő)
Az alperes:	alperes (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 24.K.701.098/2022/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a szolgálati hely település 1i Rendőrőrs állományában körzeti megbízott beosztásban teljesít szolgálatot. Működési körzete település 1 I. számú körzete. A 2019. június 1. napjától 2021. szeptember 30. napjáig terjedő

időszakban (a továbbiakban: a perbeli időszak) a felperes a saját, valamint – az alperes által létrehozott – körzeti megbízotti csoport (a továbbiakban: KMB csoport) működési körzetén kívül, a szolgálati hely teljes illetékességi területén járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki és egyéb szolgálati (átkísérési, rendkívüli őri, elővezetési, akcióban részvételi, rendezvénybiztosítási, ellenőrzési) feladatokat rendszeresen ellátott. A kinevezése szerinti beosztása mellett, ellentételezés nélküli feladatok ellátása miatt – a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű megbízási díj megfizetése iránt – előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A felperes keresete és az alperes védirata

[2] A felperes keresetében a perbeli időszakra 811.650 forint megbízási díj és annak 2020. augusztus 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdésére – annak a), c) pontjait kiemelve –, (2)-(5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati jogviszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat), valamint a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) egyes rendelkezéseire alapította. Állította, hogy rendszeresen látott el a körzeti megbízotti beosztásába nem tartozó járőri és egyéb szolgálati feladatokat a saját működési körzetén kívül. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt. Indokai szerint a KMB Szabályzat rendelkezései alapján megállapítható, hogy olyan napi szolgálatok elvégzésére kötelezték, amely feladatok nem tartoztak a beosztásába, adott esetben tiltottak is voltak. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti, késedelmi kamattal növelt 811.650 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. számú mellékletében, a KMB Szabályzat 2., 3. d), 15., 20-22., 24-25., 37., és 72. c) pontjaiban, továbbá a Járőr Szabályzat 4-5., 10., 60-61. pontjaiban foglaltakra alapította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a KMB Szabályzatról és a Járőr Szabályzatról levezethetően a körzeti

megbízotti és a járőri feladatok egymástól elválnak. A Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) általi küldések végrehajtása a járőrök feladata, amely feladatmeghatározás a körzeti megbízottak körzeteleírásában nem szerepel, a KMB Szabályzat 37. pontja csupán annak lehetőségét teremti meg, hogy a körzeti megbízott alapvetően a működési körzetében, járőr vezetőjeként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen beosztható legyen. A felperes nyilatkozata, a perben meghallgatott tanú vallomása, a Közrendvédelmi Osztály vezetőjének a 24.K.701.287/2021. számú ügyben tett tanúvallomása, valamint az alperes által csatolt jelentések és a TIK küldések alapján megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban nem eseti rendszerességgel, hanem munkaidejének 80%-ában járőrfeladatokat hajtott végre, illetve olyan feladatok ellátására kötelezték, amelyek a működési körzetén kívül estek, és amelyekkel a beosztásától eltérő többletfeladat-ellátás valósult meg. Nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, amely szerint a felperes működési körzete a 6/2019. (IV. 3.) számú munkáltatói intézkedés (a továbbiakban: PMRFK intézkedés) alapján a KMB csoport működési körzetére bővült, a szolgálatteljesítési helye annak keretébe tartozott. Kiemelte, hogy a KMB csoport létrehozása esetén a körzeteleírást olyan módon kell elkészíteni, hogy az a csoportba besorolt körzeti megbízott működési körzetét elkülönítve tartalmazza. Ez a felperes esetében a perbeli időszakban dokumentálható módon nem történt meg. A körzeti megbízott fogdaőri és kísérőőri szolgálatba a KMB Szabályzat 25. a) pontja értelmében nem osztható be, emiatt a kísérőőri beosztás feladatai közé tartozó átkísérési feladatok a felperes számára tiltott tevékenységnek minősültek. Az alperes a KMB Szabályzat 21. pont c) és d) alpontjaiban előírtakat, az eseti jellegű elvonás feltételeit – a fokozott ellenőrzésekkel, a TIK küldésekkel és a veszélyhelyzettel összefüggésben – nem tudta alátámasztani. Az irányadó ítélkezési gyakorlatra utalással megállapította, hogy a végzett feladatok a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatoknak minősülnek, amelyek ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díj jár. Hangsúlyozta, hogy a rendőrkapitányságon a perbeli időszakban folyamatosan több járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki státusz betöltetlen volt, ezért az alperes a rendelkezésre álló járőri létszámmal a járőrszolgálati feladatokat nem tudta ellátni, így a felperes igénye a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is megalapozott. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg, mert a többletszolgálat folyamatosan, a munkaidő jelentős részében kifejtett tevékenység volt, amely során a felperes tilalmazott feladatokat is végzett.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból téves következtetést vont le, a jogszabályokat helytelenül alkalmazta, az elsőfokú ítélet jogalapjával, valamint az abból levont következtetéssel nem értett egyet. Az elsőfokú bíróság jogsértő módon értelmezte és alkalmazta a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseiben foglaltakat, a KMB Szabályzat egyes rendelkezéseit, különösen annak 21. pontját és az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyeleti, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) rendelkezéseit. A felperes saját működési körzetében a közterületen a beosztásához tartozó feladatokat látta el; a saját és a KMB csoport működési körzetén kívül pedig a TIK küldéseket a TIK utasítás 24. és 46/A. pontjában foglaltak,

valamint a KMB Szabályzat 21. pont c) és d) alpontjai alapján eseti jelleggel, a különleges jogrendhez, valamint késedelmet nem tűrő rendőri intézkedésekhez kapcsolódóan végezte. Az elsőfokú bíróság nem indokolta azon megállapítását, miszerint a felperes rendszeresen és nem eseti jelleggel járőr feladatokat hajtott végre, illetve olyan feladatok ellátására kötelezték, amelyek a működési körzetén kívül estek. Kifogásolta, hogy az ítélet az eseti jelleg és a rendszeresség elhatárolásáról indokolást, valamint utóbbi alátámasztására konkrétumokat nem tartalmaz. A KMB Szabályzat 15. pontja, valamint a PMRFK intézkedés alapján a KMB csoport kialakításával a felperes körzeti megbízotti működési körzete a KMB csoport működési körzetére bővült, e körben az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a KMB Szabályzat 72. pont c) alpontját. A saját működési körzetén kívül, de a KMB csoport működési körzetében teljesített feladatellátás nem alapozza meg a megbízási díj kifizetését. A Rendőrség Normalkotási Szabályzatáról szóló 23/2006. (XII.29.) ORFK utasítás 83. pontjára utalva nem értett egyet az elsőfokú ítélet [53] bekezdésében foglalt megállapítással sem, mivel a területi szervek vezetői a norma közzétételének és elosztásának módjáról a saját hatáskörükben rendelkeznek. A belső norma mindenki számára elérhető módon egy közös, belső meghajtóra is feltöltésre kerül, továbbá annak tartalmát a parancsnokok az állomány tagjaival eligazítás keretében ismertetik és elektronikus úton megküldik. Eltúlzottnak tartotta a megbízási díj 75 %-os mértékét, az ellátott tevékenységek jellegére és gyakoriságára tekintettel kérte azt 50 %-ra mérsékelni.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperes fellebbezésében nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság ténymegállapításait és értékelését mely jogszabálysértésre hivatkozással támadja, a megbízási díj mérséklése körében sem jelölt meg jogszabályhelyet. Eseti döntésekre hivatkozással rámutatott, hogy e tárgykörben (a körzeti megbízott által ellátott járőrszolgálat kapcsán) kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert. A TIK küldések többletfeladatnak minősülnek, a felperes járőr- és egyéb szolgálatai rendszeresek, nem eseti jellegűek voltak. A felperes rendszeresen a saját működési körzetén kívül is látott el rendőri feladatokat, jellemzően járőrszolgálatot, melynek szabályozása teljesen hiányzik a rá irányadó KMB Szabályzataból.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján túlnyomórészt helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla – az indokolás kisebb pontosításával – egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[9] Az alperes fellebbezésében a tényállás tisztázottsága és a bizonyítékok értékelése tekintetében állított eljárásjogi jogszabálysértést, illetőleg az elsőfokú ítélet anyagi jogi

megállapításainak felülvizsgálatát kérte. Hivatkozott egyrészt a KMB Szabályzatban és a TIK utasításban foglalt rendelkezések megsértésére, másrészt a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése nélkül részletesen érvelt az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegének altámasztása érdekében.

[10] A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból. (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[11] Magyarország Alaptörvénye T. cikk (2) bekezdése taxatíve rögzíti mely normák minősülnek jogszabálynak; ekként jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. Az alperes fellebbezésében az általa állított anyagi jogszabálysértéseket a jogszabályhely pontos megjelölésével részben határolta be. Az általa hivatkozott ORFK utasítások (KMB Szabályzat, TIK utasítás) nem minősülnek az Alaptörvényben rögzített jogszabályoknak. Az ORFK utasítás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 1. § (1) bekezdése és a 23. § (4) bekezdése alapján nem jogszabály, hanem közjogi szervezetszabályozó eszköz, ahogyan ezt a Kúria több korábbi határozatában (Kf.VII.45.188/2021/2; Kf.VII.39.052/2021/4; Kf.VII.39.890/2021/4; Kf.VII.40.247/2021/4.) kifejtette. Így a másodfokú bíróság a fellebbezésben állított indokolási hiányosságokkal kapcsolatos, valamint a felperes beosztásához nem tartozó feladatokkal összefüggésben tett ítéleti megállapításokat támadó érvelést érdemben nem vizsgálhatta.

[12] Az alperes azt sem fejtette ki pontos jogszabályhely megjelölése mellett, hogy az elsőfokú ítélet mely okból és mennyiben sértette meg a KMB Szabályzat és a TIK utasítás rendelkezéseit, így a másodfokú bíróság e körben a vizsgálatot a jelen ítéletben írt tartalmi érvelés hiányára figyelemmel nem tudta lefolytatni és e körben a fellebbezést elbírálni.

[13] A perbeli esetben a fellebbezésben az elsőfokú bíróság által megsértettként megjelölt egyetlen jogszabályhely a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdései.

[14] Az ítéltábla rögzíti, hogy megalapozatlan volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a perbeli időszakban a szolgálati helyen rendszeresített járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki státuszok 40-75%-a betöltetlensége miatt a meglévő járőrállománnyal a járőrszolgálati feladatokat nem lehetett ellátni. A másodfokú bíróság rámutat, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör vizsgálata legfeljebb annak az alperes által sem vitatott, azonban ezen jogalap megállapításához nem elegendő ténynek a megállapítását tette lehetővé, hogy a szolgálati helyen a perbeli időszakban rendszeresen több járőri és járőrvezetői státusz időszakosan nagyobb számban betöltetlen volt; az ezt meghaladóan tett megállapítás olyan – az alperes működési körébe tartozó – munkaszervezéssel kapcsolatos kérdés, amely a per tárgyán túlmutat. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásában ezzel összefüggésben szereplő [61] bekezdést mellőzte; mivel a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások konkretizálása és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelése nem történt meg, így további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása a státuszok huzamos betöltetlenségéből okszerűen nem következett. Figyelemmel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj jogalapja körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára is alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, rendszeresen, nem eseti jelleggel a működési körzetén kívül ellátott, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatokat hangsúlyozta, így az a körülmény, hogy emellett a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkört kellő mélységben nem vizsgálta, és e körben téves következtetésre jutott, az ügy érdemére nem hatott ki.

[15] A Kúria a körzeti megbízott által működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta, hogy amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, a járőrfeladatokat a saját és a körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.176/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4.).

Az elsőfokú bíróság ezzel egyezően helytállóan mutatott rá, hogy a KMB Szabályzat egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítésekkel hajthat végre, vagyis csak járőrvezetői feladatot láthat el a szolgálat végrehajtására beosztott járőrrel közösen, a körzeti megbízotti körzetén belül. Ebből az következik, hogy amennyiben ettől eltérően teljesíti a járőri feladatokat, ellentételezésre jogosult. Az pedig, hogy az ellátott többletfeladatok mennyisége miként alakul, nem a helyettesítési díjra való jogosultság, hanem annak mértéke megítélésénél vehető figyelembe.

[16] A felperes által ellátott feladatokkal kapcsolatosan az elsőfokú bíróság az alábbiak szerint helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes saját és a KMB csoport működési körzetén kívüli járőri és egyéb feladatok a beosztásához képest olyan többletfeladat-ellátást jelentettek, amely alapján megbízási díjra vált jogosulttá.

[17] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrfeladatokat a saját körzeti megbízotti és a KMB csoport működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem visszatérő rendszerességgel látta el, amelyre nem adott alapot a KMB Szabályzat 24. pontja, valamint 21. b)-c) alpontjai, mert ezek a feladatok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartoznak. A 21. d) alpont vonatkozásában az alperes a fellebbezésében előadott azon állítását, miszerint a TIK küldésekre késedelmet nem tűrő rendőri intézkedések miatt került sor, semmivel nem támasztotta alá, ezért azt a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta. A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni, ez a felperes esetében a körzeti megbízotti beosztás volt. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[18] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra is, hogy a különleges jogrend időszakában a körzeti megbízott működési körzetén kívüli járőri tevékenysége a megbízási díjra nem ad alapot. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenysége ellentételezése alóli mentesülésre nem alkalmasak. A Kúria e tekintetben kialakított gyakorlatát az ítéltábla is irányadónak tekintette (Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4.). Az ítéltábla hangsúlyozza, önmagában az a körülmény, hogy valamely időpontban és területre vonatkozóan különleges jogrend van kihirdetve, nem lehet kellő indoka annak, hogy a körzeti megbízottat egyébként azzal össze nem függő feladatra igénybe vegyék. A felperest a perbeli időszakban rendszeresen, nem eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri feladatokra, ezért a működési körzetén kívül járőri tevékenysége a különleges jogrend időszakában is megbízási díjra jogosította.

[19] A Kúria korábbi döntéseiben (Kf.VII.39.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Amennyiben nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő. A rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógenssek, azok besorolása jogilag rendezett; ugyanígy azt is, hogy a felperes által felsorolt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartozóak voltak.

Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a KMB csoport tagjaként a felperes körzeti megbízotti működési körzete a KMB csoport körzeti megbízottjainak összeadódott működési területére bővült, mert helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperesnek a munkaköri leírásban szereplő feladatait a saját működési körzetében kellett ellátnia, nem pedig a KMB csoport működési körzetében.

[20] A Kúria következetes gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Kf.VII.39.525/2021/3.).

[21] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes, rendszeresen, visszatérően jelentkező, a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozták.

[22] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Mindezek hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[23] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A felperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (5) bekezdése alapján 30.000 forint perköltséget számított fel. A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét – az összecszerűen megjelölt perköltséggel szemben – a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdésére, továbbá 3. § (2) és (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, mivel – arra történt hivatkozás hiányában – az IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazását igénylő eltérésre indokot nem látott.

[25] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (1), (6) bekezdéseire figyelemmel az állam viseli.

[26] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. december 13.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Koós Szabolcs s.k.
előadó bíró

dr. Szeles Balázs György s.k.
bíró

...